

Сега, като ви говоря за работа върху себе си, обръщамъ вниманието ви на опасността отъ вътрешното самокритикуване. Самокритиката е времененъ методъ, който нищо не допринася. Азъ не препоръчвамъ този методъ. Ако вие, или другъ нѣкой направи нѣкаква погрѣшка, не бързайте да се произнесете върху нея, но направете единъ вътрешенъ преводъ. Чувате, че вълкъ изялъ една овца на нѣкой вашъ съседъ. Не бързайте да се произнесете, защо и за какво вълкътъ направилъ това престѣпление, но извадете отъ него нѣкаква поука за себе си. Казвате, че вълкътъ не е направилъ добре. Вѣрно е, че вълкътъ е направилъ престѣпление, но вие, които го критикувате, правите сжщото престѣпление: колите овцетѣ и ги ядете. Питамъ: каква разлика има въ престѣплението, което вълкътъ прави, и това, което човѣкъ прави? Ще отговорите, че на хората е позволено да колятъ овцетѣ, а на вълцитѣ не е позволено да ги нападатъ.

Друго положение: вие критикувате нѣкой човѣкъ, че направилъ една погрѣшка, но отивате дома си и правите сжщата погрѣшка. Какво ще кажете за това? Значи, лесно е да видите погрѣшката на другитѣ хора, но мжчно е да видите своята. Следователно, не е въпросътъ въ сжденето. Сжденето не оправя хората. Отивате въ дома на нѣкой човѣкъ, искате да ви приеме. Той ви дава малко хлѣбъ и се извинява, че нѣма де да ви приеме: нѣма легло, нѣма завивки, нѣма гориво. Вие не вѣрвате и сте готови вече да го сждите, че не е искренъ, че не иска да ви приеме. Питамъ: какво да прави човѣкътъ? И той е беденъ, петъ пари нѣма въ джоба си. Това положение е подобно на положението, въ което се намѣрилъ единъ беденъ, за когото се говори въ приказката „Царь и просекъ“.